

ВІЛЬНА

Невиплакані сльози – тяжкий тягар для душі, міцні окуви для серця. «Поплач, дитинко, легше буде», – колись давно шепотіла своїй онучці бабуся та гладила її по голівці. Що старшою ставала онука, то менше було в неї сліз. «Сильна жінка», – говорили знайомі й такі ж слова викарбовували на подарунках. Читала ті вітання з побажаннями «сильній жінці» й гірко всміхалася, воліла ж бо бути просто жінкою.

Чимало літ носила вона тягар невипланих сліз. Уперше відчула, що не може плакати, ще підлітком: тоді ріка забрала до себе найкращого друга. Коли його ховали, немовби закам'яніла. Стояла і дивилася, як укриває чорним покривалом хлопчика на віки-вічні земля. Розуміла, що більше не побачить, але сліз не було. Відчувала, начебто її душа розділена на дві частини: одна частина її в цій тілі стоїть серед людей, а друга – збоку спостерігає, і все, що відбувалось у той день, як на сцені – не справжнє...

Невиплакані сльози серця перетворювалися на тяжке каміння, окуви.

Коли прощалася з найріднішими людьми, що йшли у вічність, не плакала. Люди шепотілися: «Дивись, ні сльозинки», «Ой, а як же я плакала за батьками, а в неї очі сухі» – судили, що в дівчини серце кам'яне. На ті слова тяжко відгукувалося її єство. Оголена душа, ніби мале дитя під шквальним вітром, мерзла, нестерпно боліла. Сльози могли б стати цілющим бальзамом, зігріти, та їх не було. Уже знала, як потім їй відгукнеться це: безсонними ночами, спустошеністю, болем у серці. Та що мала робити?..

Аж небо зглянулося над нею і якимось розродилося ясным дощем. Ішла під тією зливою простоволоса – й нарешті ПЛАКАЛА. Підставляла навмисне обличчя дощу, проливала з небом сльози, і серце робилося вільним. Люди, проходячи поруч, не помічали її сліз, самі ж намагалися чимшвидше сховатися від небесних потоків. Вона ж ловила кожну цілющу для її душі краплинку. Відчувала, як розмиваються окуви й вивільняється серце для нових переживань, для радості, для любові до світу. Ішла нарешті під тим дощем не «сильна», а просто красива справжня Жінка, здатна обійняти й зігріти все доквіл, бо серце вже мала вільне. Нарешті! Вільна!